

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

09 aprilie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Constantin Gurschi,

judcători – Liliana Catan și Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Popescu Ion, în numele inculpatei, Cioban (Popa) Raisa, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2013, în cauza penală privind-o pe

Cioban (Popa) Raisa Eugen, *născută la 27 septembrie 1988, originară din s. Corjova, r-nul Criuleni și domiciliată în s. Dubăsarii Vechi, r-nul Criuleni.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță:

1) 29.03.2010 – 19.05.2011;

2) 23.09.2011 – 10.12.2012;

3) 14.02.2013 – 27.09.2013;

Instanța de apel:

1) 25.07.2011 – 08.09.2011 dispusă rejudecarea;

2) 16.01.2013 – 04.02.2013 dispusă rejudecarea;

3) 21.10.2013 – 28.11.2013;

Instanța de recurs: 04.03.2014 – 09.04.2014.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința judecătorei Criuleni din 19 mai 2011, adoptată în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, Cioban (Popa) R., a fost recunoscută vinovată și condamnată în temeiul art. 220 alin. (1) CP, la 2 ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei, în baza art. 90 CP, pe un termen de 1 (unu) ani.

2. Sentința a fost atacată cu recurs de către procuror, care a solicitat casarea acesteia și, totodată, casarea și încheierii de acceptarea a acordului de recunoaștere a vinovăției încheiat cu inculpata, cu restituirea cauzei la rejudecare, din motiv că

instanța de fond eronat a interpretat prevederile legii privind examinarea cauzei în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției. Și anume, recurentul a menționat că, deși instanța a acceptat acordul, la examinarea cauzei constatînd că inculpata nu-și recunoaște vinovăția sa în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. c) CP, totuși nu a aplicat prevederile art. 507 alin. (3) CPP, care stipulează că *„în cazul în care părțile care au semnat acordul, după pronunțarea încheierii, declară că nu vor ataca încheierea respectivă, instanța dispune judecarea cauzei în procedură deplină conform prevederilor prezentului cod.”*

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 septembrie 2011, a fost admis recursul declarat de acuzatorul de stat, s-a casat sentința Judecătoriei Criuleni din 19 mai 2011 în privința inculpatei Cioban (Popa) R. și s-a dispus rejudecarea cauzei de către instanța de fond, în alt complet de judecată, din motiv că, potrivit art. 504 alin. (2) CPP, acordul de recunoaștere a vinovăției se întocmește în scris, cu participarea obligatorie a apărătorului, învinuitului sau inculpatului și numai în cazul infracțiunilor ușoare, mai puțin grave și grave, iar infracțiunea prevăzută de art. 165 alin. (2) CP, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, conform art. 16 CP, se atribuie la categorie celor deosebit de grave. Prin urmare, procurorul nu era în drept de a iniția procedura acordului de recunoaștere a vinovăției în acest caz, procurorul ierarhic superior de a-l aproba, iar judecătorul de a-l accepta.

4. Rejudecînd cauza, iarăși în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, prin sentința Judecătoriei Criuleni din 10 decembrie 2012, Cioban (Popa) R., a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 165 alin. (2) lit. b) CP, la 5 (cinci) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitatea în domeniul turismului pe un termen de 5 (cinci) ani și conform art. 90 CP, executarea pedepsei stabilite inculpatei a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 5 (cinci) ani.

Totodată, s-a dispus și încasarea din contul lui Cioban (Popa) R., în beneficiul părții vătămate, Leahu R., prejudiciul moral în valoare de 100000 (o sută mii lei), iar în partea ce ține de recuperarea prejudiciului material, acesta a fost admis în principiu de instanță, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

5. Nefiind de acord cu sentința adoptată, acuzatorul de stat a declarat recurs, solicitînd casarea ei, în partea ce privește stabilirea pedepsei în privința inculpatei, cu dispunerea rejudecării cauzei și cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care lui Cioban (Popa) R., să i se aplice o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 7 (șapte) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 februarie 2013, a fost admis recursul declarat de procuror, s-a casat sentința Judecătoriei Criuleni din 10 decembrie 2012 în privința lui Cioban (Popa) R., cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de fond, în alt complet de judecată.

Pentru a adopta soluția respectivă, instanța de apel a statuat, că minimul special al sancțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) CP, este de 7 ani închisoare, iar în aceste circumstanțe nu este clar din ce considerente instanța de fond i-a numit pedeapsa inculpatei sub nivelul minim prevăzut de lege, fără a aplica prevederile art. 79 CP. Totodată, Colegiul a specificat că instanța de fond eronat a aplicat, la caz, și prevederile art. 90 CP, dispunând suspendarea condiționată a executării pedepsei.

7. Prin sentința judecătorei Criuleni din 27 septembrie 2013, adoptată în procedură generală, Cioban (Popa) R., a fost recunoscută vinovată și condamnată în temeiul art. 220 alin. (1) CP, la 2 ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei, în baza art. 90 CP, pe un termen de 2 (doi) ani.

Măsura preventivă aplicată inculpatei Cioban (Popa) R., sub forma de arest la domiciliu, s-a înlocuit cu obligarea de a nu părăsi localitatea pînă cînd sentința va deveni definitivă, apoi se va anula.

8. Pentru a se pronunța astfel, instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, inculpata Cioban (Popa) R. prin rechizitoriu a fost învinuită în aceea, că la sfârșitul lunii iunie 2007, aflându-se în r-nul Criuleni, în scopul exploatării sexuale comerciale, fără consimțământul persoanei, împreună și prin înțelegere prealabilă cu Caraman A. și alte persoane de origine turcă, nestabilite de către organul de urmărire penală, a recrutat-o pe Leahu R., prin înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate a părții vătămate, datorită situației precare a acesteia din punct de vedere a supraviețuirii sociale, propunându-i plecarea la un lucru bine plătit în calitate de vânzătoare la un market din Turcia.

Ulterior, în aceeași perioadă, Cioban (Popa) R., întru realizarea intențiilor sale infracționale, împreună și prin înțelegere prealabilă cu Caraman A. și alte persoane de origine turcă, nestabilite de către organul de urmărire penală, a închiriat apartamentul nr. 2, situat pe str. Ginta Latina, nr. 15/2, unde a transportat-o pe Leahu R. și a adăpostit-o o perioadă de trei zile, pînă la transportarea victimei în țara de destinație.

Tot ea, întru realizarea intențiilor sale infracționale, împreună și prin înțelegere prealabilă cu Caraman A. și alte persoane de origine turcă nestabilite de către organul de urmărire penală, i-au perfectat lui Leahu R. actele necesare, și anume, pașaportul pentru transportarea acesteia în Turcia, suportând din cont personal toate cheltuielile aferente.

Apoi, la data de 28 iunie 2007, Cioban (Popa) R., acționând împreună și prin înțelegere prealabilă cu Caraman A. și alte persoane de origine turcă, nestabilite de către organul de urmărire penală, au organizat transportarea părții vătămate Leahu R. la locul destinației, procurându-i din cont personal bilet de călătorie la ruta aeriană cu destinația Chișinău - Istanbul, pentru data de 28 iunie 2007.

Tot atunci, întru realizarea aceleiași intenții infracționale inculpata Cioban (Popa) R., acționând împreună și prin înțelegere prealabilă cu Caraman A. și alte persoane de origine turcă, nestabilite de către organul de urmărire penală, aflându-se

lângă agenția turistică „Sanny Travel”, situată pe adresa mun. Chișinău, str. Gagarin, nr. 1, i-a înmănat lui Leahu R. bani în sumă de 1000 dolari SUA, pentru a fi arătate la necesitate la intrarea în Turcia.

Ajungând la locul destinației, Leahu R. a fost întâlnită de o persoană de origine turcă pe nume „Selciuc”, nestabilită de organul de urmărire penală, care acționând prin înțelegere prealabilă cu Cioban (Popa) R. și Caraman A., a transportat-o pe ultima în or. Kumburgaz, Turcia, unde a adăpostit-o în hotelul „Ghenciler”, unde aceasta contrar voinței sale, în scopul întoarcerii unei datorii a cărei mărime nu este stabilită în mod rezonabil, a fost impusă să acorde servicii sexuale diferitor bărbați, fiind exploatată sexual până la data de 20 septembrie 2007.

Astfel, inculpata a fost învinuită de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) CP, trafic de ființe umane, adică *recrutarea, transportarea și adăpostirea persoanelor, fără consimțământul acestora, săvârșită în scop de exploatare sexuală comercială, în scopul întoarcerii unei datorii a cărei mărime nu este stabilită în mod rezonabil, prin înșelăciune, abuz de poziție de vulnerabilitate și de mai multe persoane.*

Însă, instanța de judecată a ajuns la concluzia că, în ședința de judecată nu s-a constatat comiterea de către inculpată a acțiunilor de recrutare, transportare și adăpostire a părții vătămate Leahu R., fără consimțământul acesteia, săvârșite în scop de exploatare sexuală comercială, în scopul întoarcerii unei datorii a cărei mărime nu este stabilită în mod rezonabil, prin înșelăciune, abuz de poziție de vulnerabilitate și de mai multe persoane. Or, în ședința de judecată nu a fost aduse probe certe, pertinente și concludente care ar dovedi comiterea acțiunilor incriminate.

Totodată, în ședința de judecată s-a constatat, cu certitudine, că Cioban (Popa) R. la sfârșitul lunii iunie 2007, la rugămintea părții vătămate Leahu R. a contactat-o la telefon pe Caraman A., care locuiește în Turcia. Ulterior, la indicația acesteia, Cioban (Popa) R. a mers împreună cu Leahu R. la Chișinău, unde au închiriat apartamentul nr. 2, situat pe str. Ginta Latina, nr. 15/2, pentru o perioadă de trei zile. În aceeași perioadă de timp, Cioban (Popa) R. a primit pe numele ei prin transfer bancar de la Caraman A. suma de 100 dolari SUA, pentru ca partea vătămată Leahu R. să-și perfecțeze pașaportul național pentru a putea pleca în Turcia.

Instanța a menționat că aceste circumstanțe s-au constatat din declarațiile părții vătămate Leahu R. și inculpatei Cioban (Popa) R. date în ședința de judecată.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că în drept, faptele inculpatei întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (1) CP, adică proxenetismul, după calificativele îndemnul și înlesnirea practicării prostituției de către o altă persoană.

9. Sentința nominalizată a fost atacată cu apel de către acuzatorul de stat, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Cioban (Popa) R. să fie recunoscută

vinovată și condamnată în baza art. 165 alin. (2) lit. d) CP, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 7 (șapte) ani și cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei.

În motivarea celor invocate, apelantul a menționat că instanța de judecată la adoptarea sentinței nu a dat o apreciere obiectivă probelor acuzării examinate în cadrul ședințelor de judecată. La fel, s-a specificat de apelant, că recalificarea acțiunilor inculpatei în baza art. 220 alin. (1) CP, este nejustificată, deoarece în ședință s-a constatat cu certitudine că la determinarea părții vătămate de a pleca în Turcia, aceasta a fost înșelată că va lucra la market, iar inculpata cunoștea cu certitudine că partea vătămată va presta servicii sexuale clienților lui Caraman A..

Totodată, procurorul a menționat că în practica judiciară o astfel de situație nu poate fi calificată ca infracțiune de proxenetism, deoarece victima a fost recrutată peste hotarele RM și se afla în dependență materială față de autorii infracțiunii.

10. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2013, apelul declarat de acuzatorul de stat a fost admis, s-a casat sentința Judecătoriei Criuleni din 27 septembrie 2013 și s-a pronunțat o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpata Cioban (Popa) R., a fost recunoscută vinovată și condamnată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) CP, cu aplicarea prevederilor art. 79 alin. (3) CP, la 4 (patru) ani și 8 (opt) luni închisoare, cu privarea de dreptul de a desfășura activități legate de migrația persoanelor pe un termen de 3 ani.

Conform art. 96 CP, s-a dispus amânarea executării pedepsei pînă la împlinirea vârstei de 8 ani a copilului minor Popa D., născută la 25.09.2011, adică pînă la 25.09.2019. Măsura preventivă obligarea de a nu părăsi localitatea a fost abrogată.

11. În argumentarea deciziei adoptate, instanța de apel a constatat, că prima instanță incorect a apreciat probele acumulate la dosar și a adoptat o sentință ilegală și neîntemeiată în privința lui Cioban (Popa) R., incorect apreciind starea de fapt și de drept în speța discutată.

Astfel, audiind participanții la proces, cercetînd suplimentar probele administrate de instanța de fond, apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, călăuzindu-se de propria convingere, Colegiul a constatat următoarea stare de fapt.

„Inculpata Cioban (Popa) R., la sfârșitul lunii iunie 2007, aflându-se în r-nul Criuleni, în scopul exploatarei sexuale comerciale, fără consimțământul persoanei, împreună și prin înțelegere prealabilă cu Caraman A. și alte persoane de origine turcă, nestabilite de către organul de urmărire penală, a recrutat-o pe Leahu R., prin înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate a părții vătămate, datorită situației precare a acesteia din punct de vedere a supraviețuirii sociale, propunându-i plecarea la un lucru bine plătit în calitate de vânzătoare la un market din Turcia.

Ulterior, Cioban (Popa) R., întru realizarea intențiilor sale infracționale, împreună și prin înțelegere prealabilă cu Caraman A. și alte persoane de origine turcă, nestabilite de către organul de urmărire penală, a închiriat apartamentul nr. 2, situat pe str. Ginta Latina 15/2, unde a transportat-o pe Leahu R. și a adăpostit-o pentru o perioadă de trei zile, până la transportarea victimei în țara de destinație.

Tot ea, întru realizarea intențiilor sale infracționale, împreună și prin înțelegere prealabilă cu Caraman A. și alte persoane de origine turcă nestabilite de către organul de urmărire penală, i-au perfectat lui Leahu R. actele necesare, și anume pașaportul, pentru transportarea acesteia în Turcia, suportând din cont personal toate cheltuielile.

Apoi, la data de 28 iunie 2007, Cioban (Popa) R., acționând împreună și prin înțelegere prealabilă cu Caraman A. și alte persoane de origine turcă, nestabilite de către organul de urmărire penală, au organizat transportarea părții vătămate Leahu R. la locul destinației, procurându-i din cont personal bilet de călătorie la ruta aeriană cu destinația Chișinău - Istanbul, pentru data de 28 iunie 2007.

Tot atunci, întru realizarea aceleiași intenții infracționale, inculpata Cioban (Popa) R. aflându-se lângă agenția turistică „Sunny Travel”, situată pe adresa mun. Chișinău, str. Gagarin nr. 1, i-a înmănat lui Leahu R. bani în sumă de 1000 dolari SUA, pentru a fi arătate la necesitate la intrare în Turcia. Ajungând la locul destinației, Leahu R. a fost întâlnită de o persoană nestabilită de organul de urmărire penală, de origine turcă pe nume „Selciuc”, care acționând prin înțelegere prealabilă cu Cioban (Popa) R. și Caraman A., a transportat-o în orașul Kumburgaz, Turcia, a adăpostit-o în hotelul „Ghenciler”, unde aceasta contrar voinței sale, în scopul întoarcerii unei datorii a cărei mărime nu este stabilită în mod rezonabil, a fost impusă să acorde servicii sexuale diferitor bărbați, fiind exploatată sexual până la data de 20 septembrie 2007.”

Prin urmare, instanța de apel a conchis că acțiunile inculpatei urmează a fi încadrate în baza art. 165 alin. (2) lit. d) CP, trafic de ființe umane, adică recrutarea, transportarea și adăpostirea persoanelor, fără consimțământul acestora, săvârșită în scop de exploatare sexuală comercială, în scopul întoarcerii unei datorii a cărei mărime nu este stabilită în mod rezonabil, prin înșelăciune, abuz de vulnerabilitate și de mai multe persoane.

Astfel, în urma cercetării probelor s-a constatat că plecarea părții vătămate Leahu R. în Turcia a avut loc la insistența inculpatei, dar nu la dorința părții vătămate ceea ce constituie acțiuni de recrutare a acesteia. Tot ea, a organizat transportarea părții vătămate în Turcia, fapt recunoscut chiar de către inculpată, iar sosind în or. Istanbul, a fost întâlnită de Caraman A. și concubinel ultimei „Selciuc”, cu care inculpata ținea legătura permanent și care au dus-o la hotelul în care, ulterior, partea vătămată a prestat serviciile de prostituată.

Totodată, conform declarațiilor părții vătămate, aceasta a dat consimțământul de a pleca în Turcia, însă nu pentru a practica prostituția, dar pentru a activa în calitate de vânzătoare într-un market, ceea ce denotă caracterul de înșelăciune în acțiunile inculpatei. Din probele cercetate instanța de apel a reținut că Cioban (Popa) R. a acționat de comun acord cu Caraman A. în scopul recrutării lui Leahu R. și ea nu neagă faptul că a vorbit cu Caraman A., care i-a trimis bani pentru perfectarea actelor și ulterior i-a cumpărat bilet la avion pătimitei ca să vină în Turcia, trimițându-i și 1000 dolari SUA, pentru a fi prezentați la vamă în caz de necesitate, iar acest fapt o plasează în categoria complicilor la trafic de ființe umane.

Or, instanța de apel nu a avut niciun temei de a nu da crezare declarațiilor părții vătămate, care nu avea nici un motiv s-o învinuiască pe Cioban (Popa) R. neîntemeiat.

De asemenea, s-a menționat că, la caz, acuzarea a indicat asupra acțiunilor de recrutare, transportare și transfer a părții vătămate deși, pentru existența componenței de infracțiune prevăzute de art. 165 CP, este suficientă doar una din aceste acțiuni principale și una din cele adiacente. Instanța a reținut, că prin „recrutare” se presupune racolarea, selectarea persoanelor traficate în vederea deplasării către punctul destinat și acest component este prezent în acțiunile inculpatei Cioban (Popa) R. în raport cu partea vătămată Leahu R.. Prin „transportare” se înțelege deplasarea persoanelor traficate peste frontiera de stat a Republicii Moldova sau în interiorul Republicii Moldova, în vederea obținerii scopurilor indicate la art. 165 CP.

Referitor la modalitățile acțiunilor de trafic, colegiul a indicat asupra abuzului de poziție de vulnerabilitate a părții vătămate, care se realizează în folosirea de către traficant a situației materiale precare a părții vătămate (sărăcie extremă), ceea ce corespunde cazului. Din declarațiile părții vătămate rezultă că aceasta se afla într-o stare materială foarte grea, nu era încadrată în câmpul muncii, neavând nici o sursă de venit, a acceptat plecarea în Turcia, iar fiind acolo a fost de acord de a se prostitua. Potrivit dispoziției art. 165 CP, nu contează dacă victima a dat sau nu consimțământul de a fi exploatată sexual, deoarece acordul ei nu a fost dictat de libera alegere, dar de starea ei de vulnerabilitate.

În consecință, la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă instanța de apel a ținut seama de prevederile art. 61, 75-78 CP, menționând că inculpata Cioban (Popa) R. a comis o infracțiune din categoria celor deosebit de grave, pentru care legea prevede ca pedeapsă doar închisoare de la 7 la 15 ani, însă ea la moment este fără antecedente penale, se caracterizează pozitiv, are la întreținere trei copii mici, dintre care unul de o vîrstă foarte fragedă, născut în a. 2011, circumstanță pe care instanța o apreciază ca excepțională, deoarece copilul la așa o vîrstă are necesitatea primordială de a fi îngrijit de mamă. Instanța de apel a mai reținut că nu sunt careva informații precum că ea nu-și onorează obligațiile părintești și nu are grijă de copii. Din aceste considerente, la stabilirea pedepsei s-a ținut cont de interesul major al copiilor minori și s-a aplicat normele art. 79 alin. (3) CP.

Totodată, instanța de apel a conchis că în privința inculpatei sunt aplicabile și prevederile art. 96 CP privind posibilitatea amânării executării pedepsei cu închisoarea de cel mult cinci ani pentru mamele care au copii în vârstă de până la opt ani.

Referitor la cererea părții vătămate privind încasarea prejudiciului moral, colegiul penal a reținut că Leahu R. a fost recunoscută în calitate de parte civilă la propria cerere, invocând cauzarea ei a prejudiciului de 100000 lei de către Caraman A. și Cioban (Popa) R.. În același timp, ea nu a înaintat o acțiune civilă cu indicarea sumei prejudiciului cauzat, mai ales că prin sentință nu a fost încasate în beneficiul ei careva sume, iar dînsa sentința nu a atacat-o, iar apelul înaintat de către acuzatorul de stat a declarat că nu-l susține. În astfel de circumstanțe, instanța de apel nu se va expune asupra cerințelor de încasare a careva sume, ceea ce nu o lipsește pe Leahu R. de dreptul de a înainta acțiune civilă în ordinea procedurii civile.

12. Avocatul Popescu I. acționînd în numele inculpatei Cioban (Popa) R. a atacat decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitînd casarea acesteia, cu menținerea în vigoare a sentinței judecătorești Criuleni din 27.09.2013, prin care Cioban (Popa) R. a fost recunoscută vinovată de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (1) CP, cu stabilirea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani.

În susținerea motivelor din recurs, recurentul a menționat că nevinovăția inculpatei Cioban (Popa) R. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) CP, se demonstrează reieșind din declarațiile martorilor: Gori O., Țăran A. și Lazovscaia R., care au relatat că nu cunosc în ce circumstanțe a ajuns partea vătămată Leahu R. în Turcia și nu cunosc dacă inculpata Cioban (Popa) R. este implicată în careva acțiuni sau relații legate de partea vătămată.

De asemenea, nevinovăția inculpatei Cioban (Popa) R. se mai dovedește în mare parte și prin declarațiile părții vătămate Leahu R., care coincid cu declarațiile inculpatei și care a declarat că, cu Cioban (Popa) R. despre cele întîmplate în Turcia nu a discutat, iar careva pretenții de ordin material față de aceasta nu are.

Astfel, recurentul consideră că, atît învinuirea înaintată lui Cioban (Popa) R., cât și decizia instanței de apel sînt declarative, nu conțin probe care ar confirma prezența laturii obiective și laturii subiective a componenței de infracțiune prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) CP, iar în ședința de judecată nu s-au constatat comiterea de către inculpată a acțiunilor de recrutare, transportare și adăpostire a părții vătămate, fără consimțămîntul acesteia, săvîrșite în scop de exploatare sexuală comercială, în scopul întoarcerii unei datorii a cărei mărime nu este stabilită în mod rezonabil, prin înșelăciune, abuz de poziție de vulnerabilitate și de mai multe persoane. Or, în ședința de judecată nu au fost aduse probe certe, pertinente și concludente care ar dovedi comiterea acțiunilor înscrise în învinuire.

Totodată, apărătorul a invocat că, modalitatea de motivare a soluției adoptate de instanța de apel pe cauza dată, denotă faptul că instanța nu a apreciat probele la justa

valoare, per ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, luând la bază doar declarațiile părții vătămate Leahu R., iar în atare situație, instanța de apel unilateral s-a atârnat față de aprecierea probelor, dând prioritate doar la o parte de probe și pripit a ajuns la concluzia despre vinovăția lui Cioban (Popa) R..

De asemenea instanța de apel, nu a apreciat fiecare probă separat, nu s-a expus în mod convingător de ce respinge probele cercetate de către instanța de fond, dar s-a expus în mod general asupra acestora.

Toate aceste erori menționate sunt erori de drept procedural și se încadrează în pct. 6) alin. (1) art.427 CPP, deoarece se referă la procedura de motivare a soluției instanței de apel și se consideră temei de recurs.

Recurentul își întemeiază recursul declarat, în drept, pe dispozițiile art. 420, 421, 422, 425, 427 alin. (1) pct. 6) și 8), 428, 429, 430 și 435 CPP.

13. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, pentru următoarele considerente.

13.1. Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) CPP, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) CPP, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 CPP, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) CPP, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, se reține că potrivit textului recursului declarat de avocatul Popescu I., în numele inculpatei, acesta invocă drept temei pct. 6) din alin. (1) al art. 427 CPP, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii sau acesta este expus neclar; instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția.

Așadar, recurentul și-a întemeiat recursul în baza pct. 6) alin. (1) al art. 427 CPP, menționând că hotărârea instanței de apel nu cuprinde o motivare corespunzătoare, iar instanța a examinat unilateral probele și a dat prioritate declarațiilor părții vătămate.

Însă, în raport cu textul hotărârii contestate, se relevă că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) CPP, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la admiterea apelului declarat de acuzatorul de stat, precum și, motivele adoptării soluției respective coincid cu dispozitivul acesteia.

Prin urmare, în conformitate cu prevederile art. 414 CPP, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, celor recercetate în cadrul ședinței instanței de apel și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia că sentința atacată urmează a fi casată, cu pronunțarea unei hotărâri noi în latura penală, expusă în pct. 10 al prezentei decizii.

Instanța de apel rejudecând cauza în fapt și în drept, a audiat inculpata Cioban (Popa) R., partea vătămată Leahu R., a cercetat toate probele prezentate de părți și actele cauzei și, în conformitate cu prevederile 101 CPP, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinenței și concludenței, atât cele ale apărării, cât și cele ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre admiterea apelului declarat de procuror, să fie una corectă și întemeiată. Soluția adoptată, la caz, de instanța de apel, este pe deplin confirmată prin ansamblul de probe expuse și analizate în hotărârea atacată, iar probatoriul administrat coroborând în ansamblul, confirmă vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) CP.

La baza condamnării lui Cioban (Popa) R. au fost puse declarațiile părții vătămate Leahu R., declarațiile martorilor: Gori O., Țaran A., Lazovscaia R., precum și informația parvenită de la întreprinderea de Stat „Aeroport” nr. 12/1309 din 19 septembrie 2008, ordonanța și procesul-verbal de ridicare din 27 iunie 2009, procesul-verbal de examinare a obiectului și ordonanța de recunoaștere și anexare a corpurilor delictu la cauza penală din 27 ianuarie 2009 și procesele-verbale de recunoaștere a persoanelor după fotografie din 11 martie 2010.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată în textul hotărârii judecătorești. Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit.

13.2. Cu referire la cele invocate de recurent privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, menționându-se că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător decizia adoptată, dând o apreciere unilaterală probelor cercetate și acordând prioritate doar unor probe, în consecință, ajungând pripit la concluzia de condamnare a lui Cioban (Popa) R., în baza art. 165 alin. (2) lit. d) CP, instanța de recurs reține următoarele.

Verificând materialele dosarului, în raport cu criticele invocate, Colegiul penal conchide asupra faptului, că acestea sunt vădit neîntemeiate și reiterează că, procedura de apreciere a probelor, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că, regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) CPP, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de

apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel, în cauza dată, în conformitate cu prevederile art. 101 CPP, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinenței și concludenței, atât cele ale apărării, cât și cele ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre vinovăția inculpatei Cioban (Popa) R., de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) CP, să fie una legală și întemeiată.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit art. 24 alin. (2) CPP, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii, iar în ceea ce privește criticele recurentului precum că instanța a dat o apreciere unilaterală probelor, dând prioritate doar unora dintre ele, acestea sunt vădit nefondate, fiind combătute de materialele dosarului și rezultă din textul deciziei adoptate de instanța de apel.

În privința argumentului invocat în recurs privitor la neaudierea în instanța de apel, conform regulilor generale de examinare a cauzei în prima instanță, a persoanelor a căror declarații date în prima instanță sunt contradictorii, Colegiul precizează că art. 414 alin. (3) CPP, prevede că: *„în cazul în care declarațiile persoanelor care au fost audiate în prima instanță se contestă de către părți, la solicitarea acestora, persoanele care le-au depus pot fi audiate în instanța de apel conform regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță”*. Conform procesului-verbal al ședinței de judecată din 28 noiembrie 2013 (f.d. 42-44, vol. III), inculpata și avocatul acesteia, Popescu I., în instanța de apel au declarat că: *„cereri și demersuri nu sunt”* și *„probe suplimentare nu sunt. Solicit a fi cercetate probele care au stat la baza sentinței”*. Astfel, în lipsa din partea părților pe dosar a solicitării de audiere a persoanelor în instanța de apel, Curtea de Apel a respectat procedura de rejudecare, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală.

În același context, Colegiul constată că nu-și găsește confirmare nici argumentul privind neaudierea inculpatei în instanța de apel în ordinea stabilită pentru prima instanță, deoarece potrivit materialelor cauzei (f.d. 39, vol. III), inculpata a fost audiată în instanța de apel, unde ea a susținut declarațiile sale date la urmărirea penală și în instanța de fond, menționând că completări la aceste declarații nu are. Declarațiile ei date la urmărirea penală și în instanța de fond au fost cercetate de către instanța de apel, ea a răspuns la întrebările părților și a instanței, astfel Colegiul consideră că argumentul recursului privitor la neaudierea de către instanța de apel a inculpatei este neîntemeiat.

13.3. În continuare, privitor la cele invocate de recurent precum că, instanța de apel la judecarea apelului declarat nu și-a motivat soluția corespunzător, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor

și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect ca aceasta se circumscrie încadrării juridice menționate în rechizitoriu, potrivit căreia Cioban (Popa) R., a fost învinuită de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) CP, *traficul de ființe umane, adică recrutarea, transportarea și adăpostirea persoanelor, fără consimțământul acestora, săvârșită în scop de exploatare sexuală comercială, în scopul întoarcerii unei datorii a cărei mărime nu este stabilită în mod rezonabil, prin înșelăciune, abuz de vulnerabilitate și de mai multe persoane.*

13.4. În continuare, în recurs, avocatul critică decizia instanței de apel din considerentul că în mod neîntemeiat a fost admisă ca probă și s-a pus la baza decizie de condamnare a inculpatei Cioban (Popa) R., doar declarațiile părții vătămate Leahu R..

Referitor la faptul dacă o asemenea situație reprezintă o eroare de drept, Colegiul menționează că, în conformitate cu art. 93 alin. (2) CPP, declarațiile părții vătămate, a martorilor și ale inculpatei se consideră probe egale, legea nu stipulează că dispozițiile date de partea vătămată au prioritate față de cele ale inculpatei. Instanța de judecată, avînd în vedere egalitatea părților în proces, este obligată să asigure cercetarea tuturor circumstanțelor cauzei și probele prezentate de părți, în egală măsură, ca, ulterior, să le dea acestora o apreciere obiectivă și sub toate aspectele.

Din analiza prevederilor legale menționate și în raport cu decizia recurată, Colegiul a statuat că instanța de apel a respectat această obligație, a apreciat în mod obiectiv atât declarațiile părții vătămate Leahu R., cât și ale inculpatei Cioban (Popa) R.. Declarațiile date de partea vătămată și-au găsit confirmarea și prin alte probe recercetate în cadrul ședinței instanței de apel. După cum rezultă din textul deciziei, instanța de apel a descris conținutul acestor probe în modul în care dînsule au relatat informațiile cunoscute de ele, referitor la infracțiunea de trafic de ființe umane imputată inculpatei și le-a dat o apreciere obiectivă și corectă.

Cu referire la faptul că inculpata nu și-a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii respective, instanța de recurs apreciază că nerecunoașterea vinovăției de către inculpata Cioban (Popa) R., nu echivalează cu achitarea acesteia, sau cu dispunerea recalificării faptei în baza art. 220 CP, așa cum solicită apărătorul Popescu I., dat fiind că din materialul probator administrat în cauză, se conchide indubitabil vinovăția ei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) CP.

Prin urmare, Colegiul constată că niciuna din condițiile art. 427 alin. (1) pct. 6) CPP, la care se referă autorul recursului, nu sunt aplicate din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar servi ca temei de casare a deciziei pronunțate de

instanța de apel.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

13.5. Din textul recursului declarat, instanța constată că recurentul invocă că, atât învinuirea înaintată lui Cioban (Popa) R., cât și decizia instanței de apel sînt declarative, nu conțin probe care ar confirma prezența laturii obiective și laturii subiective a componenței de infracțiune prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) CP, iar în ședința de judecată a instanței de apel, nu s-au constatat comiterea de către inculpată a acțiunilor de recrutare, transportare și adăpostire a părții vătămate, fără consimțământul acesteia, săvârșite în scop de exploatare sexuală comercială, în scopul întoarcerii unei datorii a cărei mărime nu este stabilită în mod rezonabil, prin înșelăciune, abuz de poziție de vulnerabilitate și de mai multe persoane. Or, în ședința de judecată nu au fost aduse probe certe, pertinente și concludente care ar dovedi comiterea acțiunilor încriminate.

Aceste critici ale recurentului se încadrează în eroarea prevăzută de pct. 8) alin. (1) art. 427 CPP, potrivit căreia hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărîre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde.

Însă, acest temei nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului dat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurent.

Sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

La caz, se constată că instanța de apel a cercetat toate probele administrate în cauză și le-a dat o apreciere obiectivă, care în ansamblul, au confirmat vinovăția inculpatei în baza art.165 alin.(2) lit. d) CP, trafic de ființe umane, adică *recrutarea, transportarea și adăpostirea persoanei, fără consimțământul acesteia, săvîrșită în scop de exploatare sexuală comercială, în scopul întoarcerii unei datorii a cărei mărime nu este stabilită în mod rezonabil, prin înșelăciune, abuz de vulnerabilitate și de mai multe persoane.*

De asemenea, Colegiul penal constată că, instanța de apel, invocînd corect comentariile din literatura juridică de specialitate, la analiza elementelor componente ale infracțiunii de trafic de ființe umane, și anume, noțiunea de recrutare, transportare și abuz de poziție de vulnerabilitate a victimei, întemeiat a ajuns la concluzia că, în acțiunile inculpatei sunt prezente elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 165 alin. (2) lit. d) CP.

Instanța de recurs consideră întemeiată și aprecierea instanței de apel, că la emiterea sentinței de condamnare în privința lui Cioban (Popa) R., în baza art. 220 alin. (1) CP, instanța de fond eronat a invocat faptul că, acuzarea nu a demonstrat existența faptei infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) CP, descriind obiectul juridic principal și secundar al componenței de infracțiune respective, cu toate că în cadrul examinării procesului dat au fost prezentate probe care demonstrează că inculpata a profitat de poziția de vulnerabilitate a părții vătămate, care din start i-a comunicat că nu are surse de existență, intenționat a înșelat-o, propunându-i să o ajute să plece în Turcia, unde o va întâlni Caraman A., însă, de fapt, cunoscând cu certitudine care este specificul serviciilor ce vor fi prestate de partea vătămată în țara respectivă.

În viziunea instanței de recurs, în acțiunile ce i se incriminează lui Cioban (Popa) R., se regăsesc elementele laturii obiective a componenței de infracțiune prevăzute anume de art. 165 alin. (2) lit. d) CP, care se formează din două categorii de acțiuni de sine stătătoare legate între ele. Prima categorie poate avea următoarele varietăți: recrutarea, transportarea, transferul, adăpostirea, primirea unei persoane. Acțiunile infracționale din a doua categorie pot fi realizate prin: amenințarea cu aplicarea violenței fizice sau psihice nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate sau abuz de putere. Pentru realizarea laturii obiective a traficului de ființe umane este necesară existența cel puțin a unei varietăți din prima categorie de acțiuni infracționale și cel puțin a uneia din a doua categorie de acțiuni menționate.

Astfel, Cioban (Popa) R. a recrutat-o pe Leahu R. în scop de exploatare sexuală prin abuz de poziție de vulnerabilitate. Or, în acțiunile inculpatei sunt prezente elementele:

- *Recrutarea victimei*, care presupune racolarea, selectarea persoanelor traficate în vederea deplasării către punctul destinat și acest component este prezent în acțiunile inculpatei în raport cu partea vătămată Leahu R.. Acțiunile de recrutare se dovedesc prin convorbirile telefonice dintre inculpata Cioban (Popa) R. cu Caraman A. în scopul recrutării lui Leahu R. Mai mult, inculpata nici nu neagă faptul că a vorbit cu Caraman A., care i-a trimis bani pentru perfectarea actelor și ulterior i-a cumpărat bilet la avion părții vătămate, pentru ca aceasta să plece în Turcia, transmițându-i și suma de 1000 dolari SUA, pentru a fi prezentați la vamă în caz de necesitate.

- *Transportarea*, prin care se înțelege deplasarea unei persoane dintr-un loc în altul în perimetrul unui stat sau peste frontieră, folosind diferite mijloace de transport ori pe jos. La caz, din declarațiile atât a inculpatei, cât și a părții vătămate se constată că, Cioban R., întru realizarea intențiilor sale infracționale, împreună și prin înțelegere prealabilă cu Caraman A. și alte persoane de origine turcă, nestabilite de către organul de urmărire penală, a închiriat apartamentul nr. 2, situat pe str. Ginta Latina 15/2,

unde a transportat-o pe Leahu R. și a adăpostit-o pentru o perioadă de trei zile, până la transportarea victimei în țara de destinație.

- *Abuzul de poziția de vulnerabilitate* poate fi condiționată de diferiți factori cum ar fi: izolarea victimei, situația ei economică grea, psihică, afectarea familială sau lipsa de resurse sociale și altele. Abuzarea de situația de vulnerabilitate a victimei constituie element al traficului. Prin situația de vulnerabilitate a victimei urmează de înțeles orice tip de vulnerabilitate, fie ea psihică, afectivă, familială, socială sau economică. Se are în vedere ansamblul de situații disperate care poate face un om să accepte exploatarea sa.

Astfel, starea de vulnerabilitate este prezentă și în speța discutată, deoarece inculpata la momentul comiterii infracțiunii cunoștea despre situația materială grea a familiei părții vătămate, fapt care se confirmă prin declarațiile date de inculpată, cât din cele ale părții vătămate. Din declarațiile părții vătămate rezultă că aceasta se afla într-o stare materială foarte grea, nu era încadrată în câmpul muncii, neavând nici o sursă de venit, a acceptat plecarea în Turcia, iar fiind acolo a fost de acord de a se prostitua. Potrivit dispoziției art. 165 CP, nu contează dacă victima a dat sau nu consimțământul de a fi exploatată sexual, deoarece acordul ei nu a fost dictat de libera alegere, dar de starea ei de vulnerabilitate.

Latura subiectivă a infracțiunii menționate, se caracterizează prin vinovăția lui Cioban (Popa) R. în formă de intenție directă, scopul urmărit de acesta fiind interesul material.

Așadar, Colegiul penal reține, ca fiind corectă concluzia instanței de apel referitor la faptul că consimțământul victimei nu înlătură răspunderea penală a făptuitorului, această împrejurare nu poate constitui temei de recalificare a acțiunilor inculpatei în proxenetism, or existența consimțământului la exploatarea sexuală nu exonerează inculpata de răspundere penală pentru infracțiunea de trafic de ființe umane, de vreme ce dispoziția normei penale a traficului de ființe umane expres prevede „*cu sau fără consimțământul victimei*”.

Față de cele ce preced, Colegiul penal conchide că, nu poate fi susținută poziția apărării privitor la recalificarea faptelor comise de inculpată din prevederile art. 165 CP, în cele ale art. 220 CP și în susținerea acestei poziții, se reiterează prevederile din pct. 15¹ din Hotărârea Plenului CSJ a RM din 22.11.2004, nr.37 - Cu privire la practica aplicării legislației în cauzele despre traficul de ființe umane și traficul de copii //Buletinul CSJ a RM 8/4, 2005, care stipulează că delimitarea dintre infracțiunea de trafic de ființe umane și cea de proxenetism, constă în:

a) Distanța dintre infracțiunea de trafic de persoane în scopul exploatării sexuale ori practicării prostituției, prevăzută de art.165 CP, și cea de proxenetism, prevăzută de art.220 CP, constă în obiectele juridice generice diferite ale celor două incriminări, respectiv în valorile sociale diferite protejate de legiuitor prin textele incriminatorii: în cazul traficului de persoane aceasta fiind apărarea dreptului la

libertatea de voință și acțiune a persoanei, iar în cazul proxenetismului – apărarea bunelor moravuri în relațiile de conviețuire socială și de asigurare licită a mijloacelor de existență;

b) În raport cu conținutul dispozițiilor legale menționate în art.220 CP, pe de o parte, și art.165 CP, pe de altă parte, infracțiunea de trafic de persoane se poate realiza numai prin acte de constrângere ori asimilate acestora;

c) În cazul când o persoană, fără a recurge la mijloace de constrângere, îndeamnă sau înlesnește practicarea prostituției, ori trage foloase de pe urma practicării prostituției, aceasta săvârșește infracțiunea de proxenetism, prevăzută de art.220 CP;

d) În situația unor acte de recrutare, transportare, transferare, adăpostire sau primire a unei persoane, prin amenințare, violență, răpire, înșelăciune, abuz de autoritate, de stare de vulnerabilitate sau prin alte forme de constrângere, ori profitând de imposibilitatea altei persoane de a-și exprima voința, sau prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea de bani ori de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care are autoritate asupra altei persoane, în scopul exploatării acestei persoane, fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de persoane, prevăzute de art.165 CP;

e) Proxenetismul se poate manifesta separat. El poate să se transforme în trafic de persoane ori să existe în cumul cu ultimul;

f) În cazul când acțiunile subiectului încep ca proxenetism, iar ulterior acesta acționează asupra aceleiași persoane prin modalitățile specificate la lit. d) al prezentului punct, se va constata săvârșirea atât a infracțiunii prevăzute de art. 220 CP, cât și a infracțiunii prevăzute de art.165 CP, în concurs real de infracțiuni.

Așadar, traficul este o infracțiune contra persoanei, impusă prin constrângere în diversele ei forme. Proxenetismul este o infracțiune contra sănătății publice și conviețuirii sociale. În fond, prin aceasta se delimitează traficul de persoane de proxenetism (există și alte particularități specifice fiecărei componente de infracțiune).

13.6. În consecință, instanța de recurs ține să mai menționeze și faptul că, instanța de apel, la stabilirea măsurii pedepsei și mărimii acesteia în privința inculpatei, în vederea corectării și reeducării ei, a ținut seama în deplină măsură de motivul și gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celei vinovate, de circumstanțele cauzei care atenuează și agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatei, aplicându-i o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani și 8 (opt) luni închisoare, cu privarea de dreptul de a desfășura activități legate de migrația persoanelor pe un termen de 3 ani. Conform art. 96 CP, s-a dispus amânarea executării pedepsei până la împlinirea vârstei de 8 ani a copilului minor Popa D., născută la 25.09.2011, adică până la 25.09.2019. Pedeapsă, pe care instanța de recurs o consideră legală, întemeiată, și echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei.

În atare situație, Colegiul penal apreciază că corect s-a conchis asupra faptului că scopul pedepsei penale prevăzute la art. 61 alin. (2) CP, în speță, poate fi atins doar prin aplicarea față de inculpată a pedepsei sub formă de închisoare, cu executarea reală.

Or, raportând situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) CPP, instanța de recurs concluzionează că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărârii recurate și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului declarat de avocatul Popescu I. în numele inculpatei Cioban (Popa) R., ca fiind vădit neîntemeiat.

14. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Popescu Ion, în numele inculpatei, Cioban (Popa) Raisa, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2013, în cauza penală privind-o pe Cioban (Popa) Raisa Eugen, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată semnată la 10 aprilie 2014 și pronunțată integral la 07 mai 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu